

Marie Magdaléna

Žena, na kterou svět nemůže
nikdy zapomenout

Robert J. Wieland

Tento příběh v Markově evangeliu je tak pozoruhodný, že okouzlí každého, kdo je ochoten naslouchat. Jako vzácný klenot vystaven v ohybné nádobě se odehrává mezi dvěma nejhrošími událostmi, jaké kdy byly zapsány - mezi příběhem ukřižování Krista židovskými vůdci a příběhem jeho zrady Jidášem Iškariotským.

Uprostřed něj je tato žena, zvrácená sexuálním zneužíváním do té míry, že Bible říká, že se jí zmocnilo "sedm démonů". Čtyři evangelia poskytují překvapivě komplexní znalosti o tom, kým byla a proč provedla svůj neobvyklý čin. Ale Ježíš nám přikázal, abychom tento příběh o Marii Magdaléně vyprávěli:

„Amen, pravím vám, kdekoli po celém světě bude hlásáno toto evangelium, bude se na její památku mluvit také o tom, co ona učinila.“ (Mt 26:13, CSP).

Tato kniha je jistě částečným splněním tohoto příkazu!

Vytištěno v Austrálii služebností Maranatha Media

E-mail: adrian@maranathamedia.com

Internetová stránka: maranathamedia.com

Grafická úprava Talking Rock Sabbath Chapel

E-mail: info@talkingrocksabbathchapel.com

Internetová stránka: www.talkingrocksabbathchapel.com

Kdo byla Marie Magdaléna?

Tento příběh v Markově evangeliu je tak pozoruhodný, že okouzlí každého, kdo je ochoten naslouchat. Jako vzácný klenot vystaven v ohybné nádobě se odehrává mezi dvěma nejhoršími událostmi, jaké byly kdy zapsány - mezi příběhem ukřižování Krista židovskými vůdci a příběhem jeho zrady Jidášem Iškariotským.

Uprostřed něj je tato žena, zvrácená sexuálním zneužíváním do té míry, že Bible říká, že se jí zmocnilo "sedm démonů".

Čtyři evangelia poskytují překvapivě komplexní znalosti o tom, kým byla a proč provedla svůj neobvyklý čin.

Ale Ježíš nám přikázal, abychom tento příběh o Marii Magdaléně vyprávěli: "Amen, pravím vám, kdekoli po celém světě bude hlásáno toto evangelium, bude se na její památku mluvit také o tom, co ona učinila" (**Mt 26:13**). Tato kniha je jistě částečným splněním tohoto Ježíšova příkazu!

Obsah

Kdo byla Marie Magdaléna?.....	4
Předmluva	7
Proč píšeme o Marii Magdaléně?.....	9
1. kapitola: Seznamte se s neobvyklou ženou.....	10
Jan přidává další důležitý detail, který Marek vynechává.....	11
Kdo byla tato žena?	12
Jak se vůbec mohla dostat na tuto cestu?	13
2. kapitola: Jak se Marie setkala s Ježíšem.....	15
Poučení z Ježíšových modliteb	17
Nyní byla konečně svobodná!	18
3. kapitola: Jak se Marie může poděkovat?	18
Šimon se dostává do popředí.....	20
Ale jak mohl?	21
Co mohl Ježíš pro něj udělat?.....	22
Co se však stalo Marii?	24
4. kapitola: Ježíš odpovídá, "co je to víra"?	24
Spojení mezi Kristovou láskou a Mariinou vírou.....	25
Pomohla Ježíši?	26
Dluh vůči Kristu a dluh vůči této ženě!.....	26
Proč ji Ježíš tak přehnaně chválil?	27
Ale samotný Ježíš brání Marii.....	28
Žel vidíme se v bezcitném Šimonovi a Dvanácti.....	29
5. kapitola: Jak Mariin čin ilustruje Kristovu oběť za nás	30

Uvažujte o oběti Mariina skutku	31
Velkolepost Mariina činu zazáří nejjasněji po přirovnání k Ježíšově oběti	31
Pozor na nedorozumění	33
6. kapitola: "Skutky", které provedla Mariina víra	34
Dlužíme celých pět set stříbrných mincí	35
7. Kapitola 7: Marie Magdaléna a těch zvláštních „144 000“	36
Oněch „144 000“ má v tomto posledním velkém dramatu zvláštní roli	39
Marie, tvoji bratři a sestry přicházejí!	40
Ježíš se radoval, než naposledy vydechl.....	42

Předmluva

Tato zvláštní žena zastává v příběhu Bible legendární místo. Snad s výjimkou Ježíšovy matky se o ní napsalo víc, než o jakémkoliv jiné ženě.

Marie Magdaléna upoutá představivost téměř každého, kdo se dozví o jejím tajemném a výstředním skutku – totiž pomazání Ježíšových nohou "vzácnou masťou" a jejich následném umytí jejími slzami - jediném takovém činu, jaký byl v lidských dějinách zaznamenán.

Snad nejmonumentálnější tištěným dílem o Marii je kniha *Marie Magdaléna: Myth a Metaphor* (Mýtus a metafora; Harcourt a Brace, 1993) od Susan Haskinové. Je to ohromných 518 stran vědeckého textu s množstvím koncových poznámek a indexů. Kniha zkoumá nekanonická "evangelia" a spisy církevních otců a učenců napříč staletími a sakrálním uměním. Její základní poselství zní: tajemnost se prohlubuje tím více, čím více bádáte v nebiblické literatuře a umění.

Naše moderní esej se zabývá pouze tím, co vychází na světlo ve čtyřech evangeliích Matouše, Marka, Lukáše a Jana. Když se však podíváme na kontext, v každém z nich se vynoří překvapivě detailní portrét této ženy.

Musí existovat důvod, proč Ježíš předpověděl, že jejímu činu bude věnovat zvláštní pozornost každý na světě vždy, když se má hlásat "toto evangelium". Prozkoumejme ten příběh:..... **(Mk.14,1-11)** :

Bylo dva dni před svátkem Pascha (Pesach) a nekvašených chlebů. Velekněží a zákoníci hledali, jak by jej lstí zajali a zabili; říkali totiž: „Ne o svátku, aby v lidu nenastala vzpoura!“

Když byl Ježíš v Betanii v domě Šimona malomocného a seděl u stolu, přišla žena s alabastrovou nádobkou pravé, drahocenné nardové masti, rozbila nádobku a vylila mu mast na hlavu.

Někteří se v duchu mrzeli: „Nač ta ztráta masti? Vždyť ta mast mohla být prodána za víc než tři sta denárů a mohlo to být dáno chudým.“ A horšili se na ni.

Ježíš však řekl: „Nechte jí! Proč jí činíte nesnáze? Vykonal na mně krásný čin. Vždyť chudé máte s sebou vždycky a můžete jim prokázat dobro, kdykoli chcete, mne však nemáte vždycky.

Učinila, co mohla; předem pomazala mé tělo k pohřbu. Vpravdě vám pravím: Kdekoli bude kázáno evangelium po celém světě, bude se mluvíti na její památku i o tom, co učinila“.

*Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho vydal. Jak to uslyšeli, zaradovali se a slíbili, že mu dají peníze. I hledal, jak by jim jej vhodně vydal. (**Marek 14:1-11**, Žilkův překlad)*

Proč píšeme o Marii Magdaléně?

Proč by měl Ježíš říct, že příběh jedné špatné hříšnice by měl být vypravován všude?

1. Tak jako se fotografie podobá na svůj negativ, i její zvláštní čin připomínal Jeho velkou oběť. Ježíš ji musel bránit, neboť tím bránil sebe sama, svůj kříž.
2. Za tu alabastrovou nádobu vzácné masti zaplatila obrovskou cenu (300 stříbrných mincí, což byla roční mzda dělníka). Ježíš zaplatil za naše vykoupení nezměrnou cenu.
3. To, co udělala Marie, bylo nanejvýš výstřední – ona "promrhala" celou láhev "velmi vzácné" masti, přičemž jí bylo třeba jen za čajovou lžičku; a to, co udělal Ježíš, bylo podobně (ba ještě víc!) rozhazovačné - prolítí Jeho krve stačilo na spasení celého světa, přičemž zareaguje jen hrstka lidí.
4. Mariin motiv byl načisto nesobecký, ani nepomyslela na pochvalu. Chtěla jen vyjádřit: "Děkuji ti, Pane, za to, že jsi spasil mou duši!" A Ježíšovým motivem byla zcela a jednoduše láska k ztraceným lidem, ten čistý plamen oddanosti k nám nestínil žádný zistný záměr. Marie nevědomky odrážela Ježíšovy pohnutky. Její vnímání i úsudek byly citlivější, než u kteréhokoliv z dvanácti učedníků.
5. Bible ji vyčleňuje jako "hříšnici", dokonce ukázkovou (**viz Lk 7,37**); bylo její "odpuštěno hodně," ne málo. Věděla to a uvědomovala si to, proto se její, nyní už obrácené hříšné srdce mohlo nadměru rozšířit, aby "hodně milovala" (**Lk 7,47**). Její úžasný skutek tak byl nejkrásnějším činem kajícího se hříšníka v dějinách.
6. Ježíš v ní proto viděl příklad, jakýsi "prototyp", projev toho, co by mohla jeho láska *agapé* nakonec způsobit v onom lidu "144 000".
7. Její skutek lásky k její spáse nijak nepřispěl, byl pouze vyjádřením vděčnosti za již *provedenou spásu*.

Ježíš tak nejjasněji definoval projev toho, co znamená slovo víra: "*Jdi v pokoj,*" řekl. "*Tvá víra tě zachránila*" (**Lk 7,50**). Pro všechny nadcházející časy tak jasně definoval víru jako vroucné ocenění toho, co pro nás udělal, když nás zachránil před samotným peklem. Víra chápána takto nemůže jinak než "být činná" (**viz Gal 5,6**).

1. kapitola: Seznamte se s neobvyklou ženou

Co může udělat "pravda evangelia" pro člověka, jehož život tragicky ztroskotat?

Máme tu ženu - zkrachovanou, zvrácenou sexuálním zneužíváním. Jeho ničivé následky byly až tak špatné, že Bible říká, že ji ovládalo "sedm démonů" (**Mk 5,2.8.9.15; 16,9**). Prozkoumejme ten příběh v naší známé, doslovnější verzi biblického překladu:

*Když pak byl v Bethanii v domě Šimona malomocného a byl za stolem, přišla jedna žena s alabastrovou nádobou drahého oleje z pravého nardu, rozlomila alabastrovou nádobu, a vylila mu olej na hlavu. Někteří se však nad tím mrzeli mezi sebou a pravili: „K čemu tato ztráta oleje? Vždyť se ten olej mohl prodati za více než tři sta denárů a darovati chudým. I osopovali se na ni, ale Ježíš řekl: „Nechte ji! Proč jí to máte za zlé? Dobrý skutek na mně učinila. Ale Ježíš řekl: Nechte ji! Načež ji trápíte? Dobrý skutek provedla na mně. Vždyť chudé máte vždycky s sebou a kdykoliv chcete, můžete jim prokázati dobrodiní, mne však vždycky nemáte. Ona učinila, co mohla, neboť pomazala mé tělo napřed k pohřbu. Ona, co mohla, provedla: předešla pomazat mé tělo k pohřbu. Vpravdě pravím vám: Všude na celém světě, kdekoliv bude hlásáno toto evangelium, tam se bude vypravovati na její památku také to, co ona učinila ' (**Mk 14, 3-9, COL**).¹*

Marek tuto ženu neidentifikuje, ale používá literární prostředek, který nám poukazuje na ženu, která je v **Mk 15,40.47** a **Mk 16,1.9** nazývaná Marie Magdaléna. Matouš ten příběh vypráví velmi podobně jako Marek, ale podobně tu hrdinku neidentifikuje (**Mt 26,6-13**). Avšak Jan ji pojmenovává jasně (**Jan 12,2-9**).

Marie Magdaléna je buď pozoruhodnou osobou, která má pravdu, nebo se z ní vyklube divoká fanatička. Ty "tři stovky denárů" (stříbrných mincí) je neuvěřitelná částka, kterou na tom večírku prošťurovala na pár chviliek aromatického blaha. Při první myšlence by se zdálo, že ti "někteří", kterým

¹ Denár byla řecká mince, jejíž hodnota se rovnala mzdě dělníka za jeden den (Mt 20,2). Tři sta denárů by byl přibližně roční plat.

se nelíbilo, co udělala, přemýšleli jasně. Jeruzalém a jeho předměstí byl plný chudých, na které mohla být využita tato nemalá částka na jídlo nebo zakoupení oděvu.

Jenže Ježíš ji zachraňuje před ponížením na tupou fanatičku. Mění ji na slavnou ženu. Kristus o žádném jiném ze současníků nikdy nemluvil tak uznale! Mohli byste snad žádat o větší schválení pod nebem? Tato skromná knížečka vznikla jako realizace onoho maličkého naplnění Ježíšova chvalozpěvu - její příběh musí hlásán "kdekoli po celém světě". Ve skutečnosti nám dochází ta alarmující pravda, že "toto evangelium" možná skutečně nejsme schopni pochopit, dokud si nevyslechneme a neoceníme, co o této ženě říká Bible!

Na tom příběhu je cosi, co rozechvívá dlouho dřímající akordy v našich duších. Můžeme kázat všechno o mnoha "učeních", o kterých s potěšením mluvíme jako o "přítomné pravdě", ale pokud pomíneme tento příběh, obrali jsme naše posluchače o tu podstatnou pravdu, kterou lidé v této poslední době dychtí slyšet.

Ježíšovým záměrem bylo, aby byl její příběh součástí hlásání "věčného evangelia" světu. Jak řekl, "po celém světě se nedalo hlásat až do "doby konce". Potěšující pravda v tomto příběhu ještě pronikne dlouholetými překážkami duše, postavenými v srdcích hinduistů, muslimů, buddhistů, pohanů, bezcitných sekularistů, vlažných křesťanů a všech lidí. Možná zjistíme, proč naše poselství ještě nezaujalo vědomí "světského" světa, který ještě máme oslovit.

Je skvělé přesvědčovat intelekt powerpointovými doktrínami, ale pokud neoslovíme srdce, naše snažení jsou marná. Iz 49,2 hovoří o tom, jak Otec skryl svého Syna Ježíše jako tajnou zbraň, jako "ostrý" šíp ve "svém toulci", aby pronikl srdcem světa. V Mariině toulci je šíp hlásání evangelia, který si prorazí cestu do teď těžko oslovitelných srdcí na celém světě.

Zdá se, že Ježíšova slova jsou jasná: musíme je využít, aby nám Marie pomohla oslovit srdce. Pokud se však neroztaje to naše, jak to můžeme udělat?

Jan přidává další důležitý detail, který Marek vynechává

Prozrazuje překvapivou identitu těch "některých", kteří odsoudili Mariinu marnotratnou oběť "*velmi vzácné*" masti (**Jan 12,1-8**).

Bude to trapné navěky, že - jak se ukázalo – kritiky bylo těch dvanáct apoštolů! Jen pár dní před Golgotou nemají větší chápání, než připojit se ke kritice toho, z čeho se vyklubal nejužasnější skutek, jaký kdy provedl kající hříšník, něčeho, co objasňuje, co se událo na kříži.

Apoštol Jan pak prozrazuje ještě trapnějšího detail. Nejenže potvrdí, že tou jinak nejmenovanou hrdinkou byla Marie Magdaléna, ale řekne i to, proč bylo těch jedenáct apoštolů tak připravených propůjčit své hlasy jejímu tvrdému odsouzení: *slepě totiž následovali vedení Jidáše Iškariotského, který se brzy stane zrádcem.*

S těmi krutými slovy, odsuzujícími Mariinu oběť nevyrukovalo těch jedenáct. Ale oni byli ochotni nechat se vést tím nechvalně nejznámějším odpadlíkem všech dob, a to týden před ukřižováním, na které se měli připravovat. Předtím již absolvovali všechno Ježíšovo vyučování (ale neposlouchali).

Kristus jim samozřejmě odpustil, že v tomto hanebném nesprávném úsudku následovali Jidáše, ale své duše, kterým bylo odpuštěno, budou po celou věčnost pokořovat za svou slepou ochotu následovat zrádce v odsouzení Kristovy oběti. (Jak ještě uvidíme, odsouzení Mariina činu zahrnuje odsouzení Ježíše.)

Kdo byla tato žena?

Učenci a teologové po celé věky s oblibou označovali Marii Magdalénu za prostitutku. Překvapivě podrobný mozaikový obraz se vynořuje ze studia všeho, co o ní říkají čtyři evangelisté, ale zdá se, že tam není náznaku o tom, že byla prostitutkou. Jejím problémem byl spíše jakýsi druh hříchu, kvůli kterému skončila v posedlosti démony.

Biblické příběhy bez rozpaků vykreslují některé ženy jako prostitutky, pokud jimi byly. Nic není skryté. Může se zdát, že Marie měla ještě vážnější problém, než obyčejnou prostituci: někteří učenci jsou přesvědčeni, že vidí důkazy o tom, že byla nymfomankou, ženou, kterou kromě touhy po peněžním zisku obral o zdravý rozum démon žádostivosti.

Posedlost sexuálním démonem není příjemná. Její zajatci jsou drženi pevně, protože zapletení se do sexu zasahuje v naší psychické struktuře až do prvotních kořenů naší existence. Jsme stvořeni k Božímu obrazu, jako "muž a žena". Sex není něco, o čem se žertuje, má do činění s životem a smrtí v hlubokých Božích tajemstvích tvoření.

A v Marii nebyl jen jeden démon, který si vyžadoval vymítání, v její duši jich vířilo sedm. Číslice "sedm" není pouhý eufemismus. Biblické důkazy naznačují, že Marie byla velmi inteligentní osoba; a čím inteligentnější jste, tím více démonů může obývat vaši duši, když se do ní dostanou. U této ženy to bylo v pokročilém stádiu.

Jak se vůbec mohla dostat na tuto cestu?

Bůh netvoří lidí v takovém stavu! Prozaické kousky mozaiky ve čtyřech evangeliích zapadají do sebe a naznačují, že osobou, která ji sexuálně zneužila jako první, byl farizeus Šimon (jak uvidíme, příběh v podání Lukáše v 7. kapitole nemůže znamenat nic jiného²). Jerry L. Walls a Joseph R. Dongell analyzují hypotetický příklad toho, co se stane nevinné dívce, kterou postihne takovýto osud. Je to pronikavý pohled do toho, co mohlo být zdrojem problému Marie Magdalény: "Pouvažujte o případu mladé dívky, která je sexuálně zneužívána svým strýcem. Ta zkušenost je emocionální devastující a významným způsobem přispívá k hlubokému negativnímu obrazu o sobě samé, co ji mimo jiné, vede do sexuální promiskuity. ...Po celý svůj život dál bojuje s pocity viny a méněcennosti."³

Marii bylo sexuální zneužití zjevně vnuceno, když byla mladá a zranitelná. Ačkoli její starší sestra a bratr jsou v biblickém příběhu v popředí, není tam žádných podrobností o otci, který by byl býval Šimonovým bratrem. Zdá se, že z nějakého důvodu zmizel z dohledu. Kontextové záblesky v příběhu naznačují, že výchovu a vzdělávání Marie zajišťoval Šimon, přední církevní vůdce, který žil v Betánii (předměstí Jeruzaléma, blízko domu Mariiny sestry Marty a bratra Lazara).

² Za tento detail jsem zavázán Ellen G. Whiteové, Signs of the Times, 9. květen 1900.

³ Why I Am Not a Calvinist (Proč nejsem Calvinista), InterVarsity Press, 2004, s. 208.

Jak se to u strýců a neteří někdy stává, Šimon snad s Marií inicioval nějaký emocionální vztah. Byla bez otce a na jeho sotva postřehnutelnou agresi zřejmě zareagovala nevinně. Carsten Johnson naznačuje ve svém malém svazku *The Writing in the Sand, the Part of the Story That You Were Never Told About Mary Magdalene*⁴ (Nápis v písku, část příběhu o Marii Magdaléně, kterou vám nikdy neřekli), že otěhotněla. Pokud to tak bylo, strýc Šimon by ji byl býval zoufale chtěl vyhnat co nejdříve, aby jeho svatou a ctihodnou reputaci snad nepošpinily klepy, které byly nepochybně reálné. Mariina cesta pryč z domu by byla bývala ztrpčená tím nejhlubším zármutkem, jaký může mladá žena zakusit.

Zdá se, že populárnímu názoru, který ji ztotožňuje se ženou přistiženou při cizoložství u **Jn 8,1-11** chybí biblický náznak podpory. Mariiným problémem byla posedlost démony, ne cizoložství. Bylo nepravděpodobné, že by jako mladá Židovka z vynikající rodiny, které se včas dostalo zbožné výuky se sourozenci Martou a Lazarem, by šla buď do prostituce, nebo cizoložství. Ba ani kontext nesedí. Žena z **Jn 8** byla v Jeruzalémě a Mariiny problémy nastaly v Magdaly, daleko na severu v Galileji.

Když zvážíme lidskou povahu, zdá se být velmi pravděpodobné a odůvodněné, že by Marie šla do Magdaly, jen aby se ukryla v hanbě. Střemhlav vletěla do temnoty zoufalství. Celkem klidně by se mohla oddat filozofii „nic, nejdu nikam“. Temnota jako pekelné zoufalství s odpovídající nevěrou se stala scénou pro vícenásobné posednutí démony.

Kromě toho je načasování příběhu o cizoložnici z **Jn 8** zasazen blízko konce Kristovy služby, blízko jeho vyústění, když spor s vůdci národa předpověděl Jeho nadcházející ukřižování. Jenže Mariin problém se stal zjevným dlouho předtím, ještě během první Kristovy misijní cesty, neboť k jejímu vysvobození došlo buď tehdy, nebo krátce poté. Zjišťujeme, že skupinu doprovázela na jejich druhé misijní cestě. Mariina identita se těžko hodí buď na jeruzalémskou prostitutku, nebo na cizoložnici.

Strýc Šimon byl velmi významný náboženský vůdce, byl respektován. Do tehdejších médií nesměl proniknout žádný příběh o nepatřičném vztahu s Marií. Marii vždy učili, aby respektovala starší a patriarchální hlavy

⁴ New York: Vantage Press, 1984.

rodiny, proto se podřídila, že bude pokorná a pošlapána, její sebeúcta byla pryč a její emocionální základy otřeseny. Když se jí v duši usadila frustrace a beznaděj, v srdci uchovávala tolik silné nenávisti, že ji to emocionálně velmi rozrušilo. Když se její intelektuální bystrost spojila s emocionálním zoufalstvím, byl to recept na silné posednutí ďáblem. "Sedm" by byl dobrý popis.

Kdyby byla bývala načisto zbavena sebeúcty (stav srdce, jaký by vyvolalo takové posednutí ďáblem), zneužít ji mohli i jiní muži (v Galileji byli římský vojáci). Její nenávist k mužům obecně by se jen prohloubila a stala se ještě zatrpklejší. Tudíž by netrvalo dlouho, aby se stala lidskou duší obydlenu těmito zmocněnci starodávné temnoty. Když Bible trvá na "sedmi", vyjadřuje tím, že se jí od někoho nedalo terapeuticky pomoci.

Jejím štěstím bylo, že potkala Někoho, kdo věděl, jak jí má pomoci, Někoho, kdo může pomoci i nám.

2. kapitola: Jak se Marie setkala s Ježíšem

Kontakt nejspíš zařídil její bratr Lazar nebo sestra Marta. Nikdy předtím se nesetkala s mužem, který by byl byt' jen trochu takový jako On. Umělci a romanopisci po celé věky popouštěli uzdu bujné fantazii o sexuální přitažlivosti mezi Marií a Ježíšem, ale Bible nic takového nenaznačuje.

Ježíš o sobě věděl, že je Boží Syn, ale byl i Syn člověka, zcela lidský, "*který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.*" (**Žid 4,15**). Jeho lidská přirozenost byla neustále na očích. Ale na planetě Zemi ještě nebylo tak krásné a okouzující ženy, která by se mohla ucházet o místo nevěsty vtěleného Božího Syna. On už byl "zamilovaný" - pokud to tak smím říct, "zasnoubený" - s tím, co Bible označuje jako jinou "ženu", a sice se Svojí nastávající čistou církví. Jeho snubní láska již byla nasměrována tam. Církev bude v kolektivním smyslu nakonec tou "ženou Beránka", na kterou musel tak dlouho čekat, až se "ona připraví".

Mezitím, dokud byl vtělený, nemohla její místo zaujmout žádná jiná žena. Pro Ježíše by nebyla přitažlivá žádná menší láska! Ti, co píší ty romány a natáčejí filmy, nerozumějí povaze Ježíše nebo povaze pravé lásky. Když jste už zamilovaní, nikdo se do toho *nemůže* vetřít (to proto je cizoložství

nemožné pro někoho, kdo už je zamilovaný!). Boží Syn vždy miloval svou nastávající choť.

Ježíš měl za svého vtělení ve svém srdci tak příliš moc pravé lásky, známé jako agapé, než aby nějakou ženu i jen v nejmenším povzbudil k tomu, aby na něj myslela v romantickém pokušení, ačkoli Bible říká, že pokoušen mohl být. Už to bylo pro něj dostatečně hrozné, aby nechal svou nevinnou matku přihlížet na jeho ukřižování; jak by byl mohl nechat nějakou jinou ženu tak se trápit, i když mu ponecháme všechno lidství, jaké kdy měl?

Písmo vyčleňuje Jeho matku Marii jako jedinou ženu v dějinách, jejíž duše musela být podle slov starého Simeona v chrámu "*proniknuta mečem*" (**Lk 2,34.35**); v řečtině se říká, že to musela být *romphaia*, velký Goliášův meč. Ježíš by byl ušetřil jakoukoli jinou ženu na podílu duševního trápení Své vlastní matky!

Je však jisté, že Ježíš Marii Magdalénu miloval, a to stejně jako kteroukoli jinou lidskou duši. Byla to nesobecká, čistá, sebeobětavé láska. Sice "*vzal na sebe lidskou podobu.*" (**Fil 2,7**) „*Sám totiž věděl, co je v člověku*". (**Jan 2,25**), rozuměl Marii tak, jak jí nikdy nerozuměla žádná jiná lidská bytost. Rozuměl spletitým složitostem její ženské lidské přirozenosti, zejména zneužívané přirozenosti její duše. Sám byl Stvořitelem a Vykupitelem člověka a jako žádný jiný člověk věděl, jak se cítila vůči mužům.

Dokonce i při běžném příležitostném kontaktu projevila Ježíš každé lidské duši, kterou potkal, pocit sebeobětavé lásky agapé. Kdyby ta duše otevřela srdce, aby to "uviděla", okamžitě by se začala určitá míra vzájemnosti. Uznání by bylo nejdříve nevýslovné, protože "propast propasti se ozývá", když je duše člověka tak "smutná", jako ta její.⁵ Nebyla to instinktivní reakce na její straně, ale něco mnohem hlubší, neboť Ježíš řekl: "*Mé ovce slyší můj hlas ... a následují mě*" (**Jan 10,27**). *Marie ten hlas slyšela*, ať už byla jeho ozvěna v její potmělé a ohlušené duši jakkoli slabá. Čteme, že "agapé nikdy nepřestává" (viz **1 Kor 13,8**). Zjevně i v těch démonem posedlých duších, které jsou čestné, schopnost vnímat *agapé* také "*nikdy nepřestává*".

⁵ Ž 42,6.8.

Marie začala ve skryté vrstvě svého vědomí vnímat Boží důsledky nadpozemské lásky, která Ho nakonec dohnala ke kříži. *A právě to si získalo její duši.* Bylo to uznání na její straně, i když jen asi o síle jednoho milivoltu. Jevilo se jí to jako načisto nemožné, aby mohl být na zemi nějaký muž, který dokáže milovat čistě, nefalšovaně. Jenže Tento to dělal. Poslední jiskřička duše, která ještě zůstala v jejím srdci naživu, procitla. *Chtěla to, co měl On,* něco nekonečně překračující sex nebo lidské přátelství.

Poučení z Ježíšových modliteb

Pokud jste byli někdy v pokušení divit se, proč se musíte znovu a znovu a znovu modlit za čísi (nebo své vlastní!) obrácení, ať je vám tento příběh o Marii Magdaléně povzbuzením. Dokonce i sám Ježíš, Boží Syn a "Spasitel světa", se musel modlit "sedmkrát", než byla Marie vysvobozena. Její případ byl těžký (stejně jako každé ztracené duše, včetně vaší a mé).

V tomto biblickém příběhu nic nenaznačuje tomu, že toto modlitební období bylo jen jednorázové. Jistá moudrá pisatelka nám říká, že "Marie slyšela sedmkrát, jak Kristus napomenul demony, kteří ovládali její srdce a mysl."⁶ Démoni se nevzdávají lehce, zejména ti sexuální. Ať už byla povaha její žádostivosti jakákoliv, Marie našla při vyhnání prvního démona jen dočasnou úlevu; ale její důvěra se dostala do pohybu. Začala vnímat určitou naději. Jakoby v jejím srdci a duši začali kvést květiny, podobně jako kvetou v době jara po tuhé zimě. Ano, znovu se mohla stát ženou se sebeúctou!

Ale pak na ni dolehlo pokušení a padla. A nic nebolí tak velmi jako pád poté, co si myslíte, že jste byli vysvobozeni. Marie mohla ve svém obnoveném zoufalství pronést žalmistovu modlitbu: "*Zvedl si mě a odhodil*" (**Ž 102,11**). Ale Ježíš se za ni pomodlil znovu, a opět byla vysvobozena. Druhý démon byl vyhnán!

Je těžké si představit (pokud jste sami neprošli boji se závislostí), že toto trvalo sedmkrát! Můžete jen slyšet Jidáše Iškariotského a učedníky, jak říkají Ježíšovi, že tato žena je beznadějně odrovnaná. "Nemůžeš zachránit

⁶ Ellen G. Whiteová: *The Desire of Ages* (Touha věků), s. 568.

každého, je po ní! Děláš ze sebe blázna, když se znovu za ni modlíš. "On se však za tuto ztracenou duši pomodlil posedmé.

Nejsme dost moudří, abychom věděli, kdo byl ten sedmý ďábel, který byl vyhnán nakonec. Ale z omezené pastorační zkušenosti by člověk mohl odtušit, že to byl velmi pravděpodobně nenávistný hněv, který Marie po celé ty roky držela vůči muži, který jí zničil život, vůči tomu, kdo pošlapal její duši a ve své kariéře se sobecky šplhal po troskách jejího života.

Ale když se dokázala přimět k tomu, aby mu odpustila, aby se v kolektivním smyslu kála za něho, aby si uvědomila, že jako příslušnice lidstva i ona "*zhřešila a nemá Boží slávy*" (**Řím 3,23**) a když dokázala vnímat, že nemá žádnou vlastní spravedlnost, ale veškerá je 100% připočtena od Krista, začalo jí to docházet. Nic by nebylo bývalo možné, kdyby nezačala vnímat, že, *kdyby nebylo Spasitelovy milosti, jeho hřích by býval mohl být její hříchem*. Pak zjistila, jak se ta nemožná úloha před ní stala možnou: *ona mu odpustila*.

Nyní byla konečně svobodná!

Sedmý a poslední ďábel byl pryč. Nyní zpívala: "*(Moje) duše jako ptáče vyvázla z pasti číhařů. Past se protrhla a (já) jsem vyvázla.*" (**Ž 124:7, MPCZ**). Nebylo v tom pomyšlení na nějaký kající čin. Ten maličký milivolt pocitu lásky agapé se rozvinul do bleskového výboje její srdečného ocenění. Unikla ze samotného pekla! Podobně jako Křesťan a Doufající, když utíkali z tmavého vězení obra Beznaděje a se slzami hleděli na těla jiných, stejně tak úctyhodných, kteří tam ale zahynuli v nevíře⁷, ona znala pouze slzy pokorné, ale vděčné zkroušenosti.

Její obrácení, to nebyl program skutků. *Udělal jen to, že ocenila, co viděla v Ježíši*. Její víra se ukázala jako nefalšovaná, neboť okamžitě začala být činná, jak uvidíme.

3. kapitola: Jak Marie může říci „Děkuji Ti“?

Už byla v pekle a vrátila se zpět. Trpkost, kterou předtím pila, byla hrozná.

⁷ Viz postavy literárního díla *Poutníková cesta* od Johna Bunyana

Bible nám neříká o žádné jiné osobě, která trpěla mučením sedmi démony nebo se cítila Bohem tak "opuštěná". (Velkou výjimkou je samozřejmě Spasitel na kříži, který vykřikl: "Můj Bože, proč jsi mě opustil?")

Marie ve svém ztraceném stavu, pokud to bylo lidsky možné, klesla až na samé dno hrůzy, které budou nakonec čelit všichni ti, co si zvolí přetrpět druhou smrt se satanem⁸. Východ z té tmavé jeskyně do slunečního světla Boží lásky naplnil její duši nepopsatelným štěstím. (Všichni bychom mohli mít podíl na té radosti, jen kdybychom věděli ocenit temnotu, v níž *bychom byli* - kdyby nebylo Kristovy milosti!).

Marie nakonec musela nějak říci: "Děkuji Ti!" - a chtěla to říct nahlas. Ale jak mohla? Všechno bylo proti ní. Zprvée, byla žena a pravidlo znělo: "Na veřejnosti buď zticha." Za druhé, přišla i o poslední zbytek své reputace. Dále se zdá, že nebyla obdařena darem přednesu; přinejmenším nic z něj nepřežilo. (Skončila sice jako velká kazatelka, ale ne moudrostí slov.)

Když si poskládáme mozaiku úlomků ze čtyř evangelií, zjistíme, že pochopila jedinečnou myšlenku. Slyšela něco, co těch Dvanáct, příliš těžce chápajících, pochopit nedokázalo (říká se, že ženy mají opravdu šestý smysl). Ježíš opakovaně říkal, že v Jeruzalémě zemře. Těch Dvanáct o tom nechtělo ani slyšet. Marie si pomyslela: Pokud zemře, mohla by minimálně pomazat Jeho mrtvé tělo nějakou vzácnou mastí.

Tři z evangelií zdůrazňují, že ať už našla jakýkoliv druh masti, byl "velmi drahý". Finanční expert Jidáš Iškariotský to ocenil na "více než tři sta denárů" (stříbrných mincí) - což se rovnalo mzdě muže za celý rok.⁹ Pokud měl lékárník "na prodej" nějakou mast menší hodnoty, odmítla ji. To, co koupila, bylo vhodné pro císaře nebo minimálně pro jeho excelenci guvernéra Piláta. Ta mast byla známá jako "nardová", dovezena z dalekých Himalájí severní Indie, vyrobená z kořenů speciální rostliny, která se nacházela jen tam.

⁸ Bible učí o dvou druhích smrti: o druhé, která je "mzdou hříchu", v závěrečném ohnivém jezeře (Zj 20,14); a "spánku", který utrpí celé lidstvo na konci svého pobytu na zemi (viz 1 Te 4,13-17).

⁹ Mt 20,1.2.

Marie svírala vzácnou alabastrovou nádobku, zjevně šla domů a odložila ji, aby čekala na ten smutný den, kdy bude zapotřebí. Musí být trpělivá (čteme, že agapé vždy dělá svého vlastníka trpělivým).

Šimon se dostává do středobodu pozornosti

Přestože byl Šimon tím, že vyhnal Marii zjevně necitlivý a krutý, přece byl stále člověkem. Lidskost musela nakonec dohonit jeho církevní ambice. Jeho svědomí si nemohlo pomoci, aby ho netížila vina, zruinoval život jedné ženě. V určitém smyslu měl na rukou její krev.

Mohl rozumět Davidovi, který napsal 32. žalm poté, co nechal zavraždit Uriáše Hetejského a ukradl mu jeho ženu. Ten žalm mučí Šimonovu duši: "*Vždyť dnem i nocí doléhala na mne tvá ruka*" (**Ž 32,4**). Dnem i nocí, ale zejména v noci, musel myslet na scénu s Mariinými zdrcujícími slzami, když jí přikázal odejít.

Vina žene člověka k bezesným nocím a úzkostlivým dnům a nedá se utiřit. Přestože byl přes den v úřadu skvělým mužem, který oplýval úsměvy a plácal se po ramenou s přáteli, v noci byl sám ve tmě s pronikavým usvědčováním Svatého Ducha.

Když si člověk s sebou nese nevyřešenou vinu, často se stává, že onemocní nejslabší orgán v jeho těle. V Šimonově případě se ho držela strašná nemoc. K jeho hrůze mu diagnostikovali malomocenství, což znamenalo, že nyní *on* musel odejít z domova. Byl by nadčlověkem, kdyby si nemyslel, že mu to přísný Bůh odplácí jeho zacházení s Marií.

Jisté přemýšlivé spisovatelce jsem zavázán za důvěrný vhled: Šimon kdesi potkal Ježíše a "úspěšně Ho prosil" o uzdravení z malomocenství.¹⁰ Ježíš zjevně zareagoval milostivě, nevyžadoval od Šimona žádný slib nebo závazek, jak bylo u Něj obvyklé. Všechna Jeho uzdravení byla provedena s milostí nové smlouvy. Šimon se vrátil domů šťastný, ale možná ne příliš vděčný. Byl to slušný člověk: Byl uzdraven z hrozná nemoci a musí nějak říci „Děkuji Ti“.

¹⁰ Ellen G. White, Spirit of Prophecy, sv. 2, s. 380.

Ale jak mohl?

Šimon byl drsným mužem, jehož oči nikdy nezaslyzely, nemohl to udělat tak jako Marie, která v slzách padla před svým Spasitelem na kolena. Byl mužem mezi muži, sentimentalita nebyla nic pro něj. Miliony mužů si přejí, aby věděli, jak prolít slzu. Od malička je učili potlačovat přirozené lidské impulzy, v srdci se stali studenými. Šimon byl v zajetí chladu svého srdce a je nejpřísnějším přívržencem programu skutků.

Ale nakonec se rozhodl, co by dokázal udělat: uspořádá hostinu a pozve na ni Ježíše s Jeho učedníky (**viz Mk 14,3-5**). Nepochybně si to žádalo jistou dávku odvahy, neboť od ukřižování je dělilo jen pár dní a postoj farizeů ve městě byl namířen silně proti Ježíši. Nemusel by říci nic trapného, jeho pohostinná velkorysost by ten čin provedla potichu. Problém je vyřešen.

Lidská přirozenost je taková, jaká je, a bylo nepravděpodobné, že by do seznamu hostů zařadil i Marii. Lukáš nám vlastně říká, že o té slavnostní události se dozvěděla nezávisle od Šimonova pozvání (**Lk 7,37**).

Když se o tom Marie doslechla, dostala lepší nápad, než vyplývat mast na Spasitelovo mrtvé tělo: proč by Ho nepomazala, dokud je ještě stále naživu? Chápala učení Bible, že "mrtví nevědí nic", že v smrti jsou nevědomí¹¹. Svírajíc v ruce svou vzácnou alabastrovou nádobu, vmísila se mezi hosty, v podstatě "vrazila do dveří".

Našla Ježíše a postavila se dozadu, za místo, na kterém ležel. Veškerá nahromaděná vděčnost za to, že ji zachránil z pekla, se uvolnila v předem nepromyšleném proudu slz, když klečela před ním. Ten příběh vypravuje Lukáš:

Jeden z farizeů ho pozval, aby s ním jedl. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se.

V tom městě žila jistá hříšnice. Když se dozvěděla, že stoluje v domě farizeje, přinesla alabastrovou nádobu s voňavým olejem.

S pláčem přistoupila odzadu k jeho nohám, začala mu je máčet

¹¹ Kazatel 9,5

slzami a otírat svými vlasy. Líbala mu nohy a mazala je voňavým olejem.

Když to viděl farizeus, který ho pozval, řekl si: "Kdyby to byl prorok, věděl by, co je to za ženu, která se ho dotýká, věděl by, že je to hříšnice." (Lk 7,36-39).

Často jsem přemýšlel o tom, co bych býval v této kritické chvíli udělal já, kdybych byl Ježíšem. On znal celý příběh o Šimonově nerozvážném činu s Marií. Měl to se Šimonem vzdát a „dát si padla“? Už to, že zachránil Marii, byl dobrý skutek dne, proč by tedy nešel domů a neodpočinul si? Myslím, že hostiteli bych řekl: "Děkuji ti, Šimone, že jsi mě pozval. Fajn večera, ale mám jiné setkání. Zákusek si nedám. Sbohem." Odůvodnil bych si to takto: "Ať ten kritik shnije."

Jenomže Ježíš měl lásku i pro ubohého Šimona. Pokud byl Mariin případ těžký, ten Šimonův byl ještě těžší. Ji trápilo "sedm démonů", ale on měl i osmého. Jeho duše byla zahlcena a, vyzbrojena pýchou, kterou kniha Zjevení popisuje jako zeď vzdoru - téměř nejbezpečnější postižení srdce, jaké jeho církve kdy poznala - vlažnost.

Šimon byl zaklíněný ve stejném stavu, který je popsán slovy "bohatý a zbohatl jsem", který - jak se zdá - prosakuje posledním ze sedmi sborů ve **Zj 2 a 3**, byl téměř nepropustný pro změkčující vliv Svatého Ducha. Tato polotvrdost srdce je nejnáročnějším stavem "ztracenosti", s jakým se musel Bůh během celých dějin lidstva potýkat u lidu, který vyznává, že je Jeho. Šimon byl téměř vše kromě nepřístupnosti, jak říká prorocství o "andělu církve v Laodiceji". Taková srdce nemůže oslovit téměř nic.

Co mohl Ježíš pro něj udělat?

Tady v příběhu máme vynikající příklad toho, co bylo pro Ježíše každodenní zkušeností. Izaiáš s brilantním vhledem do Jeho tajného osobního života popisuje Jeho každodenní ranní ztišení:

"Panovník Hospodin, ... ráno co ráno mi probouzí uši, abych slyšel jako učedníci. Panovník Hospodin mi otevřel ucho a já jsem nebyl vzpurný. Zpět jsem neustoupil." (Iz 50,4.5).

Živě to vystihuje Peterson ve svém překladu:

"Hospodin Bůh mi dal dobře učený jazyk, abych věděl, jak mám povzbuzovat unavené. Probouzí mě ráno ... a nešel jsem znovu spát, ani jsem si zpět nepřetáhl přikrývku přes hlavu "(tamtéž, The Message).

Ježíš se musel v to ráno upřímně modlit, aby ho Bůh naučil, co má říci v jakémkoliv problému, jaký by se mohl v ten den vyskytnout. (My máme stejnou možnost, dozvídat se to "ráno co ráno"!)

Svatý Duch probleskl do Ježíšovy mysli příběh, který mohl zachránit Šimona před sebou samým, a zachránit i nás, pokud dokážeme pochopit pointu. Byla to reakce na Šimonovo sebechvalné uvažování:

Ježíš mu na to řekl: „Šimone, musím ti něco říci. On řekl: „Učiteli, řekni.“ „Jakýsi věřitel měl dva dlužníky. Jeden mu dlužil pět set denárů, druhý padesát. Když mu neměli z čeho vrátit, odpustil oběma. Který z nich ho tedy bude více milovat?“

Šimon odpověděl: „ Mám za to, že ten, kterému odpustil víc. On mu řekl: „Správně jsi usoudil. (Lk 7,40-43).

Šimon byl určitě dostatečně inteligentní na to, aby okamžitě pochopil pointu. Ta žena, kterou pohrdal, dlužila 50 stříbrných mincí, zatímco ten pět set denárový dluh patřil jemu.

Ježíš ho již mohl nechat, aby se vyhrabal z kaše a Šimonovi by bylo bývalo na požehnáni již to, že by si uvědomil svou pravou vinu. Jenže Spasitel se rozhodl zatlačit trn ještě hlouběji:

*Pak se [Ježíš] obrátil k ženě a říkal Šimonovi [přitom otočený zády k němu]: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal; tato žena však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy (tamtéž **verš 44**).*

Šimon se musel začervenat. Ale ten trn jde ještě hlouběji:

*“Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala vroucně líbat mé nohy (tamtéž, **verš 45**).*

Ted' už byl Šimon zřejmě celý rudý. Ale bude toho následovat ještě víc:

*"Nepomazals mi (obyčejným) olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy." (tamtéž, **verš 46**). OP*

Všichni slyšeli každé jedno slovo. Šimon by se byl nejraději propadl pod zem. A pak Ježíš vysloví recept, který se Šimon zoufale potřebuje naučit a pro který Boží "vlažný" lid dnes hyne, aby se ho naučil, pokud nechce zůstat vlažný ještě další století nebo déle:

"Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou odpuštěny, protože mnoho milovala. Komu se málo odpouští, málo miluje". (tamtéž, verš 47).

Je tu cosi hluboké v učení se té nejtěžší lekci, jakou si musí osvojit každý z nás: totiž *jak milovat*. Mohla by být lehká, jakmile pochopíme tento Ježíšův recept?

Co se však stalo Marii?

Na konci tohoto rozhovoru s farizejem Šimonem, přičemž mu byl stále otočen zády, jí Ježíš řekl toto:

"Tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji!" (Tamtéž, verš 50).

Vyvstává zde otázka: co je to víra? Zachránila Marii i v tak ztraceném stavu, v jakém byla. Ježíšovým záměrem je očividně to, aby nám její zkušenost objasnila, jaká může být její pravá definice.

4. kapitola: Ježíš odpovídá, "co je to víra"?

Ježíš na večírku řekl Marii: *"Jdi v pokoji, tvá víra tě zachránila."* Vlastnila cosi vzácné: nefalšovanou "víru". Co to však je?

Číňané říkají, že jeden obraz má hodnotu tisíce slov. Víra je *sine qua non* (nezbytná podmínka) pravé křesťanské zkušenosti. Spravedlnost je jen z víry, *"ne ze skutků, aby se někdo nechlubil"* (Ef 2,8.9).

Pokud však máme poznat klid srdce, musíme rozlišovat mezi pravou vírou a jejím padělkem. Ježíš vyzdvihuje reakci Mariina srdce na to, že ji osvobodil od *"sedmi démonů"*, jak to, co chtějí Číňané: jako "obraz" víry. Mariin příběh nám usnadňuje pochopení. Ten obraz je hodný více, než tisíce slov.

Jednoduchá definice víry zní, že víra je vroucím oceněním lásky agapé, která vedla Božího Syna k tomu, aby za nás zemřel na kříži. A takovou víru měla Marie.

Od svého prvního kontaktu se Spasitelem začala otevírat své srdce Duchu Svatému, aby do něj vylila tuto lásku agapé. Zpočátku nedokázala přijmout mnoho, ale její schopnost začala každým dnem růst.

Ježíš při svém prvním kontaktu s ní v Magdale vyjádřil tu lásku agapé zřejmě ne slovy, ale pohledem, dotykem, duchem a vroucností své modlitby za její vysvobození. Byla už téměř načisto ztracená, ale zůstal v ní stále malinkatý zbytek duše, který zareagoval nepatrnou jiskřičkou ocenění. A pak, s každou další modlitbou během následujících šesti sezení, její ocenění Kristovy lásky agapé rostlo.

To, co ji pak motivovalo, nebyl strach z pekla, ani naděje na odměnu, ani nebeská láska, ani touha po chvále od druhých, ale načisto nesobecké ocenění "*šířky, délky, hloubky a výšky - poznání Kristovy lásky [agapé], která převyšuje poznání (lidské)*" (**Ef 3,18.19**).

Zakusila realitu nádherného procesu, uvedeného v **Řím 5,5**:

A naděje nezahanbuje, neboť Boží láska (agapé) je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Počínaje prázdným srdcem ho láska agapé naplní tak, jako když plníme vínový džbán!

A když je srdce plné, všechna (láska agapé) vytéká k druhým tak snadno a přirozeně, jak proudila z Ježíšova srdce. Není to o tom, že se znovu a znovu zkoušíte chovat jako Ježíš; "Patřete", hleďte, pochopte realitu, která byla v Jeho srdci; pociťte, co to Krista stálo, aby vás zachránil: a pak bude totéž chování proudit i z vašeho vlastního srdce. Jako bychom přihlíželi hře v aréně, patříme na to, jak se toto drama nevědomky odvíjí v Marii. Ona je ukázkou způsobu spasení hříšníka.

Spojení mezi Kristovou láskou a Mariinou vírou

Když rozbila alabastrovou nádobu se vzácnou masťou, aby pomazala Ježíše, dávala poučení světu. Projevila toho stejně obětavého ducha, jakého

zjevoval Ježíšův život a smrt. Mariin čin má pro nás zvláštní význam jako ilustrace toho, co vedlo Ježíše k Jeho kříži.

Její čin v Betanii vyniká sám v dějinách jako ten nejnádhernější a nejdojemnější skutek, jaký kdy provedl kající hříšník. Byl úzce spojen se završením velkého sporu mezi Kristem a satanem, protože pro Ježíše a přihlížející vesmír to byl vítaný důkaz toho, že ono velké tvrzení satana je nesprávné: *lidstvo vskutku je schopné dospět k vroucímu ocenění Ježíšovy oběti*.

Marie neměla vlastní spravedlnost, ale spravedlnost jejího Spasitele jí byla udělena, aby se stala neoddělitelným prvkem jejího charakteru. Uvítala ji. Nebyla jí jen zákonně *připočtena*; v její duši si *našla příbytek*. Tak jako Job dávno předtím dokázal, že satan se mýlí, když ukázal, že někdo může sloužit Bohu bez odměny, tak nyní Marie přichází s velkolepou ukázkou, přičemž si svou roli neuvědomuje.

Projevuje moc skrytou v odevzdanosti. Pálí za sebou všechny mosty. Odteď se oddala Spasiteli, vše položila na Kristův oltář. Pavel řekl: "*Vždyť žít pro mne znamená Kristus*" (**Fil 1,21**). Odteď už nemá žádný problém s "poslušností". Nejsou to jen vnější činy, *je to srdce*.

Pomohla Marie Ježíšovi?

Představte si, jak její ušlechtilý čin povzbudil Spasitelovo srdce v Jeho nejtemnějších hodinách, když visel na svém kříži! Žádný anděl z nebe Mu nemohl přinést útěchu, jakou mu dala vzpomínka na její usazenou oběť. V její obětní víře nasměrované na Něj Kristus rozpoznal závdavek své konečné radosti. Soužení Jeho duše Mu zakoupí vzácnou odměnu - učinění *mnohých* spravedlivými "*vírou působící skrze lásku*" (**Gal 5,6; Iz 53,11**).

Kristova smrt na kříži naplnila zákonné požadavky smíření. Fajn. Teologové se o tom mohou donekonečna hádat. Jenže právě vyvolání takové kající lásky v *lidských srdcích* je to, co mění životy. Dává to Spasiteli odměnu za to, že dal sám sebe.

Dluh vůči Kristu a dluh vůči této ženě!

Svět může Marii vděčit za něco, co si ona nikdy neuvědomila. Povzbudila těžko Zkoušeného v době, kdy to potřeboval nejvíce. Srdcem chladní

učedníci mu neposkytli žádnou takovou útěchu jako Marie, jíž navíc opovrhovali kvůli její rozhozovačné oběti.

Marie nemohla vědět, proč ji to pohnulo k tomu činu. Informována byla jen nějakým tajemným, ale přece neomylným důvodem lásky agapé. Utratila všechno, co měla, aby koupila tuto mast. Vskutku se stalo to, že "předem" pomazala Kristovo tělo na pohřeb. A On to plně ocenil!

Byla tak načisto neschopná obhájit svůj čin před vyčítajícími učedníky, že samotný Ježíš musel zakročit a zachránit ji. Tím, že se ujal její obhajoby, proměnil ten incident na poučení o významu kříže.

Z toho, co řekl se vlastně zdá, že soucitné ocenění Mariina hluboko dojmavého skutku je nutné, pokud chceme porozumět samotnému evangeliu. Jejímu činu předpověděl velkou úctu ze strany Jeho následovníků po celé věky: "... *kdekoli po celém světě bude hlášáno toto evangelium, bude se na její památku mluvit také o tom, co ona učinila*" (**Mt 26,13**). Nekonečně lepší, než nějaký nápis v mramoru pro římského císaře!

Je to dostatečný důvod k tomu, abychom Marii věnovali svou pozornost.

Ale proč Ježíš tak přehnaně chválil Marii?

Byl tak nevyrovnaný, jakou se jevila ona? Nemohl být ve svých poznámkách zdrženlivější a konzervativnější? Moudří lidé obvykle nejsou tak nadšení.

Je to právě kvůli "tomuto evangeliu", že vůně jejího činu má být rozhlašována a rozšiřována, jak říká Ježíš. To je klíč k tomu, co je zde nepochopitelné. Marie šířila „kázání“. Ježíšova mimořádná láska si žádala mimořádnou odpověď, a proto ji Ježíš musí bránit. Musí bránit svůj kříž. Měl na to dostatek důvodů:

- Její čin objasňuje evangelium a ostře vykresluje obrysy jeho zásad lásky, obětování a velkoleposti.
- Pohaněn ze strany učedníků odhaluje naši přirozenou lidskou tvrdost srdce v reakci na zde zjevenou lásku.
- Kdybychom byli bývali při této příležitosti přítomni my, bylo by pro nás bývalo těžké nepřidat se na stranu Jidáše Iškariotského - vždyť mluvil

tak rozumně! Hodně sborových výborů a sdružení by na tento „zdravý finanční úsudek“ řeklo "Amen!".

Marie udělala něco, co se člověku navenek jevílo jako iracionální a rozhazovačné. Pokud "tři sta denárů" - hodnota masti - představovalo mzdu dělníka za celý rok (příčemž obvyklý plat je "*denár za den*" (**Mt 20,2**), taková částka by byla podle Filipova umírněného odhadu zřejmě bývala dostatečná na pořízení jídla pro pět tisíc mužů, "*kromě žen a dětí*". A mohla pomoci mnoha chudým rodinám (**viz Jan 6,7 a Mt 14,21**). Proč Ježíš nestál za touto stížností?

Kdybychom neznali výsledek tohoto dramatu v Betánii, co bychom si byli pomysleli o této nesmyslné marnotratnosti? Kdo z nás by nebyl sympatizoval s učedníky v jejich pocitech pobouření? Tato emocionálně nevyrovnaná žena si přece zaslouží pokárání! "*Proč se tento voňavý olej neprodal za tři sta denárů a nerozdal chudým?*"

Ale samotný Ježíš brání Marii

Mohli bychom se zeptat: "Pane, nebyl by ten čin oddanosti rozvážnější a praktičtější, kdyby na pomazání Tvé hlavy použila pár kapek a zbytek pak předala pro náš charitativní fond? Proč se jí tak pilně zastáváš?"

Můžeme mu děkovat, že takových horlivců jako Marie, je v dnešní církvi jen malá menšina. Je to matoucí, tato očividně nedbalá marnotratnost na straně Ježíše.

Kristus jí mohl říct něco hezkého, láskyplně pochválit vroucnost její náklonnosti a přitom jemně odsoudit marnotratnost jejího projevu. Mohl jí laskavě povzbudit a současně zklidnit oprávněné rozhořčení Jeho Dvanácti. Udělal by to tak kterýkoli moudrý kazatel v souladu se svým sborovým výběrem!

Jenže Ježíš tak nesmyslel. Nešťastná kajícnice se snaží utéct bez povšimnutí, ochromena zmatkem a pocitem trapnosti, ve strachu, že sestra Marta, bratr Lazar a možná dokonce i Ježíš si o ní budou myslet, že je bláznivá a utrácivá. Ale zaslechla Kristova slova a zastavila se. Pozvedl svůj hlas nad mumlání učedníků: "*Proč trápíte tu ženu? Vždyť mi udělala dobrý skutek*" (**Mt 26,10**). (slovo "dobrý" v řečtině je *kalos*, což znamená, přesně, přesně správně).

Má daleko od schvalování zjevné starosti učedníků o chudé a Mariin motiv vykládá jinak - a ukazuje se, že je to mnohem skutečnější dobročinnost. Její skutek byl prostředkem hlásání evangelia. Připsal mu vlastně symbolický význam, o kterém ona sama nevěděla:

- V alabastrové nádobě, rozbité u Svých nohou, rozpoznal Svě tělo, zraňované a rozbité pro nás.
- Ve vzácné masti marnotratně stékající na podlahu viděl svou krev "vylitou za mnohé na odpuštění hříčů" a přece odmítnutou s opovržením většinou pozemských lidí.
- V motivu, který podnítil Mariin čin -v jejím zlomeném, kajícím ocenění Jeho oběti - viděl Ježíš pravý odraz Jeho lásky k nám.
- V její oběti, když koupila mast za všechny své těžce vydělané úspory, viděl úplné vylití sebe v roli Božské Lásky k našim duším.¹²
- V její zdánlivé rozchazovačnosti viděl velkolepost oběti Nebe vylité v dostatečné míře na záchranu celého světa a přece oceněné jen hrstkou pozemšťanů.

Ježíš byl povinen obhájit svůj úžasný kříž před těmi, co budou mít srdce, jež ocení jeho nevýslovnou hodnotu!

Žel, sami sebe vidíme v bezcitném Šimonovi a těch Dvanácti

Jidáš měl pro tento obraz nejčistší a nejsvětější lásky, jakou zná věčnost, jen opovrhlivé úšklebky; a učedníci se zmohli jen na následování toho, k čemu je nabádala jeho sobecká kritika. Odvažujeme se myslet si o sobě, že jsme světější, než oni?

Uděláme dobře, pokud si vzpomeneme, že Marie byla informována tajemným pobídnutím Svatého Ducha. Ten sestupuje a neudává důvod. Vnuknutí nachází vstup jen do zlomeného a zkroutěného srdce.

Učedníci si takové pobídky neuvědomovali, ačkoli byli o Ježíšově blížíci se smrti v soukromí poučeni, co Marie zřejmě jasně neslyšela. Jejich chápání mělo být připraveno. Ale nyní jakási nevyučená žena přinesla „kázání“ o kříži výmluvněji, než samotný Petr o Letnicích. Dodnes rozechvívá srdce těch, kteří o ní uvažují.

¹² Zdá se být nevhodné myslet na její částku 300 stříbrných mincí jako na mzdu prostitutky! (Viz 5Moj 12,18.)

Nyní vidíme, že znalost historických podrobností o ukřižování není nic v porovnání se srdcem, které ho oceňuje. Pokud tělo a krev nemůže rozumět učení o osobě Krista, jako Spasitele zmíněného v Cesareji Filipově¹³, nemůže rozumět ani učení kříže.

5. kapitola: Jak Mariin čin zobrazuje Kristovu oběť za nás

Uvažujte o *motiv*, který podnítil Marii. Neudělala to pro naději odměny nebo dokonce pro touhu po chvále. Chtěla zůstat nepovšimnuta. Prozradila ji jen náhlá vůně, která naplnila místnost. Zásadou, která ji vedla, byla víra působící prostřednictvím lásky, a ta byla zase odrazem Ježíšovy lásky k hříšníkům.

Jaký motiv vedl ke kříži Krista? Teologové mohou psát své zdlouhavé objemné knihy ve snaze vysvětlit ten neobvyklý čin na Golgotě, jen aby se nakonec vyčerpaní vrátili k uvědomění si, že kromě agapé nelze uvést žádný důvod.

Jaké povzbuzující to bylo pro Ježíše, když viděl v Marii odraz obrazu svého vlastního charakteru! "V hříšníci? -zeptáte se." Ano, viděl svůj odraz v "*ženě ... která byla hříšnice*" (Lk 7,37), a ještě k tomu řádná. Tak jako z negativu vychází pozitivní výtisk fotografie, viděl v její lásce otisk nebo podobu své vlastní vzorové lásky. "*Potupa mi zlomila srdce*" (Ž 69,21), křičí; pokání nyní zlomilo její srdce službou Kristova vlastního zlomeného srdce. Jeho podoba se stala její podobou.

Nebeští andělé, zpívejte své písně vítězství! Ukázalo se, že plán spásy je úspěšný! Překonal se velký milník. Co se týče bezcitných Dvanácti, to riziko, které podstoupil Bůh na Golgotě, se možná ještě nejeví jako opodstatněné, ale pro tuto ženu z Betanie je to úspěch. Znamená to, že to bude úspěch pro mnohé! Boží oběť v Kristu vytáhla z její duše dodatečnou oběť, a sice "*zkroušené a zdrcené srdce*". Bůh je našťástí jiný, než učedníci, *On jim "nepohrdá"* (Ž 51,19).

¹³ Mt 16,17

Uvažujte o oběti Mariina skutku

Nejasněji září v porovnání s Ježíšovou obětí za nás. Marii pochválil slovy: "*Udělal, co mohla.*" I On udělal vše, co mohl.

Nevíme, zda byla Marie někdy dočasným způsobem odměněna za to, co utratila za koupi té masti. Kéž však Ten, kdo sám sebe zmařil, "*ponížil se a stal se poslušným až k smrti, a to smrt na kříži*" (Fil 2,8), kéž Ten najde hojnou odměnu za svou obět! My nemusíme při Jeho nohách rozbíjet žádnou nádobu s mastí, ale najdeme přinejmenším slzy, kterými je omyjeme? Pane, nemůžeš v nás najít "*sedm démonů*", abys je vyhnal, abychom mohli milovat tak jako Marie?

Velkolepost Mariina činu zazáří nejasněji po přirovnání k Ježíšově oběti

Učedníci usuzovali takto: "Nač tolik plýtvání s něčím tak vzácným? Vychází to nazmar na podlahu! Tři stovky stříbrných mincí vniveč! I my milujeme Ježíše, ale pouze pár kapek na Jeho hlavu by bylo bývalo dost, Marie. "

My bychom byli přemýšleli právě tak!

Lidské srdce není do dnešního dne schopné ocenit velkolepost oběti na Golgotě, dokud nás k tomu nějak nepřivede Svatý Duch.

- Proč dát božský život jako "*výkupné za mnohé*", když jich zareaguje jen několik?
- Proč vylít Niagáru sebeobětavé lásky, když se - jak se zdá - proplývalo všechno, kromě tenoučkého tekoucího pramínku?
- Jeho obět byla dostatečná na vykoupení všech miliard hříšníků Země; proč platit takovou cenu, když konečná návratnost bude tak ubohá?
- Proč měla být jeho božská postava poničená smutkem a slzami nad "*Jeruzalémskými*", kteří neznají a nestarají se o "*den svého navštívení*"?
- Proč raději neomezit lásku a její projev na těch pár, co zareagují, než vylít tak nekonečně plýtvajíc vším, co se zdá být tak zbytečné?¹⁴

Takové bylo uvažování učedníků o Mariině vznešenosti; a mnozí dnes smýšlejí stejně o Něm, jehož předobrazem byla její láska.

¹⁴ Toto usuzování dnes zastávají mnozí křesťané, kteří se přidržují striktního kalvinistického předurčení. Chápu to tak, že Kristus zemřel jen za vyvolené.

Abychom odpověděli, můžeme říci jen tolik, že láska není nikdy pravá, *pokud není* marnotratná. Láska nikdy nedává málo, nikdy nepočítá. Mariina "velmi vzácná" alabastrová nádoba masti nebyla koupena ve výprodeji; zaplatila plnou cenu za to nejlepší, co se dalo koupit, a ani přitom skoupě nepomyslela na úspornost.

Člověk si umí představit její návštěvu u toho obchodníka. Ten v ní vidí jen chudou vesničanku a navrhne levný přípravek. "Nemáte nic lepšího?" Zeptá se ona.

"Mám, ale bude vás to stát dvě stě denárů."

"A nemáte něco ještě lepšího než tohle?" Naléhá ona.

"Mám nejjemnější a nejdražší, ale ta bude stát tři sta. To si nemůžete dovolit, Marie, je jen pro guvernéra nebo panovníka! "

"Dejte mi ji," odvěti. Při své pohnutce víry působící prostřednictvím lásky nemůže vykonat nic menšího.

Mohl by Bůh, který je sám láska, udělat méně, než své maximum? Nikdy nepomyslel na to, jak zachránit vykoupené za nejmenší možnou cenu pro sebe. Nebe, "slonovinové paláce", oddanost myriád andělů, trůny nekonečného vesmíru, věčný život, ano, drahocenné společenství Otce - to vše Kristus opustil, a otevřeně dal sám sebe za nás. Oceán vody života vynaložený marnotratně, a jediným výnosem je pár křehkých hliněných nádob naplněných lidskými slzami víry a lásky! Jak nekonečně vzácné musí být pro něj ty "*nádoby*" (**Ž 56,9**)!

Izraeli, čekej na Hospodina, neboť u Hospodina je milost a hojné u něho vykoupění (**Ž 130,7**). BKR

Chladná reakce malomocného Šimona na Mariin čin nás mate.

Náš hostitel byl tichým svědkem Mariina oddaného činu. Zdá se, že ho netrápí jeho přehnanost, tak jako těch Dvanácti. Duší mu probíhají dokonce ještě temnější dohady, než jsou ty jejich, ať už jsou jakkoliv čestné a praktické.

Ještě neuvěřil, že Ježíš je Spasitel, ačkoli doufal, že by se mohl opravdu projevit jako Mesiáš. Tím, že zažil vzrušení zázračného uzdravení z malomocenství, snížil se k tomu, aby pozval toho Galilejce a Jeho chudé

následovníky na tuto společenskou událost, a to proto, aby projevil svou vděčnost. Vyhýbá se přitom tomu, aby Ježíši prokázal čest uznání jako společensky rovného.

Šimonovi, který pozoroval ohromující výjev kající hříšnice, jak utírá nohy Spasitele světa mokré od slz svými vlasy, probíhaly hlavou temné úvahy: "*Kdyby to byl prorok, věděl by, co je to za ženu, která se ho dotýká, věděl by, že je to hříšnice*" (Lk 7,39). Jak málo rozpoznává samo-spravedlivé srdce nebeské pověřovací listiny!

V podobenství, které Ježíš použil na poučení ubohého Šimona, zjevil poučení o kříži, který osvěcuje každé čestné srdce, jež se zastaví, aby ho přezkoumalo: *Milujete úměrně tomu, jak vnímáte, že je vám odpuštěno.*

Jste jen malý hříšník? Dobře, jste odsouzeni k tomu, abyste milovali málo.

Šimon jako nástroj, který původně přivedl Marii do hříchu, byl jasně dlužníkem těch pěti set stříbrných mincí. Ježíš porovnáním Šimonovy chladné absence lásky oproti vroucí oddanosti Marie zjevil Šimonově zatemněné mysli skutečně udivující uvědomění si: Mariino kající srdce bývalo mělo být jeho srdcem, kdyby měl ten, komu bylo odpuštěno nejvíce, nejvíce i milovat.

Světlo už nyní zářící z kříže osvítilo Šimonovo srdce a ukázalo mu, jakým téměř beznadějným hříšníkem vlastně je. Nekonečné Ježíšovo slitování ho zachránilo před konečnou zkázu - větší, než by byla bývala ta Mariina. Šimon také býval mohl zazpívat Wesleyho píseň "Ježíš - milý - duše mé", tak jako Marie.

Pozor na nedorozumění

Záměrem Ježíšova podobenství nebylo poukázat na různé stupně zavázanosti, které bychom měli pociťovat jako různí hříšníci. Jak Šimon, tak i Marie byli vůči božskému Věřiteli zadlužení nekonečně a navěky. Mariina láska však byla způsobena jednoduše tím, že *věděla*, že je hříšnice a bylo jí *hodně* odpuštěno. Šimonovi bylo odpuštěno málo, protože *se domníval*, že zhřešil jen málo.

Může se někdo v Božím věčném království chovat jako lepší, než jsou ti druzí? "Nikdy jsem nebyl jako obyčejní lidé! Já jsem přišel z dobré rodiny a vyrostl jsem na té správné straně! *Moji* přátelé nebyli obyčejní odpadlíci,

žijící na volno nebo užívající drogy. *Já* jsem byl sám na tom docela dobře a potřeboval jsem jen zlehka potlačit, abych se dostal přes vrchol do království! "

Nezdála by se taková slova vhodnější, kdyby přišla od nějakého kňourala mimo bran Města, než od někoho uvnitř?

Pokud mohl Pavel nazvat sám sebe "*prvním z hříšníků*" (**1 Tim 1,15**), můžeme snad my udělat něco menší? Jaké světlo může kříž vylít na bezcitné srdce Laodikeje, té poslední ze sedmi církví v dějinách! Vlažní, sebe-spravedliví svatí budou zaostávat za publikány a děvkami, kteří se, tak jako Marie, budou rádi činit pokání, když si vyslechnou poslední zvěst o milosrdenství. "*Ale mnozí první budou poslední a poslední první*" (**Mt 19,30**).

6. kapitola: "Skutky", které provedla Mariina víra

Pokud si uvědomíme, že naše světská srdce jsou studená, pokud nám do očí nikdy nevytrysknou slzy vděčnosti, měli bychom proto jít ven, vydat se ďáblu a zopakovat Mariin pád, abychom se naučili, jak máme "*hodně milovat*"? Ne, protože bychom možná nikdy nenašli cestu zpět tak jako ona. Ale k většímu milování existuje lepší způsob:

- (A) Uvědomujte si,
- (B) vizte,
- (C) patřete (zřete),
- (D) pochopte,

nakolik je vaše skutečná vina větší, než jste se domnívali. *Vizte* - jak sedíte bok po boku se Šimonem dlužníkem "pětiset stříbrných mincí", ne jen padesát. *Myslete na to, čím byste byli*, kdyby vás Ježíš už dříve "nezachránil" před vašimi skutečnými potenciálními možnostmi.

Vzpomínám si, jak jsem sledoval jeden dokumentární film o nacismu. Kdybych byl býval německým chlapcem vyrůstajícím za Hitlera, obklopený tou neutuchající propagandou, vyučený, abych samočinně poslouchal příkazy, věrně a vlastenecky, co by se ze mě stalo? Když jsem se narodil, neměl jsem žádnou zabudovanou ochranu, která by mě byla udělala spravedlivějším!

Nová anglická Bible správně překládá náš známý text, který v nás může tak trochu zanechat pocit nafoukanosti a spokojenosti s sebou. Verš **Ř 3,23** nám říká, že jsme zhřešili, nuže, někteří: "*Všichni zhřešili*"... Ale přesný překlad zní: "*Neboť není rozdílu. Všichniť zajisté zhřešili* (BKR)." Nikdo z nás lidí není od narození o nic víc spravedlivý, než někdo jiný.

Skrze naše geny a chromosomy jsme všichni zdědili stejnou hříšnou, padlou povahu. *Narodili* jsme se odděleni od Boha a tím odcizeni od spravedlnosti. Narodili jsme se sami; všichni jsme se museli o Spasiteli *dozvědět*. Evangelium jsme museli *slyšet*, nedostali jsme ho jako standardní výbavu ve svých genech. Kdybychom Ho *nebyli nikdy slyšeli*, nedá se říct, kde bychom mohli skončit.

Ať se domníváme, že máme jakoukoli "dobrotu", je to jen připočtený a udělený dar Kristovy spravedlnosti. Kdyby nás On měl pustit, byli bychom bezmocní, což znamená, že bychom se nedokázali zachránit před zlem, ke kterému by nás naše hříšná přirozenost podněcovala a kterým bychom byli.

Proto hříchy někoho jiného by byly našimi hříchy, nebýt Kristovy milosti. Jsou to *naše* hříchy... kdyby nebylo Jeho! Poselství o Kristově spravedlnosti objasňuje, že z 100% je Jeho, není naše ani z 1%. Ale naše světská srdce cítí odpor vůči tomuto pokojujícímu uvědomění si. Pohoršovali se nad tím Židé v době Krista a my dnes máme k tomu sklon právě tak. V nejčestnější pravdě sedíme spolu s malomocným Šimonem.

Dlužíme celých pět set stříbrných mincí

Když se tento "vzorec", který Ježíš představil Šimonovi, ("mnoho odpuštěno = hodně milovat; málo odpuštěno = málo milovat") pochopí, stane se pravdou, která promění vlažnou církev na církev pulzující nebeským životem.

Ježíš si uvědomil, že pro Šimona by to bylo právě tak těžké pochopit, jako je to těžké pro nás v dnešní Laodiceji. Proto věděl, že Šimona musí pokárat zničující logikou, aby uviděl svůj pravý stav. Ten vzorec ("mnoho odpuštěno = hodně milovat") byl pro nedostatek lepšího slova popsán jako "kolektivní vina" a " kolektivní pokání". Korporátní nebo kolektivní

vina je za hříchy, které jsme sice možná osobně nespáchali, ale o kterých víme, že bychom je *byli spáchali*, kdybychom narazili na dostatečně silné pokušení a kdyby nás Spasitel nebyl držel za ruku.

Kdosi moudře řekl, že "nebeské knihy zaznamenávají hříchy, které by byly bývaly spáchány, kdyby k tomu byla bývala příležitost."¹⁵ Možná v tísní pláčete: "Mé vině není konce! Není pro mě naděje!" Existovala však naděje pro Marii - osvobozenou od jejích sedmi démonů, a byla naděje i pro Šimona - na osvobození od jeho osmého démona. A pamatujme: pokud jsou rozměry naší skutečné kolektivní viny tak široké jako celý svět, který ukřižoval Božího Syna, pak existuje i nekonečná Kristova spravedlnost, kterou nám On touží připočíst a udělit. Odpustil těm, co Ho ukřižovali - to *my* jsme to udělali. Je nám odpuštěno!

Neexistuje žádný biblický náznak, že Ježíšova sebeobětavá námaha vynaložená pro Šimonovou duši byla marná; srdce farizeje bylo dojaté. Nepochybně se stal obráceným následovníkem Ježíše. Kristova ranní modlitba z toho dne byla vyslyšena!

A dříve, než Ježíš zemřel, v obráceném Šimonovi viděl prorocství o obrácené Laodiceji! Držte se vírou, existuje pro ni naděje. Církev může být uzdravena.

7. Kapitola 7: Marie Magdaléna a těch zvláštních „144 000“

V historii se zdá, že tahle Marie je jakoby odsunutá. Přitom Ježíš ji pochválil svým nejnadšenějším chválením („udělala, co mohla,“ čímž měl na mysli, že udělala *vše, co mohla*). Nyní přichází na scénu tato zvláštní skupina lidí, kteří také dostávají nejvyšší chválu v historii, když se říká, že „oni následují Beránka, kamkoli jde... V jejich ústech nebyla nalezena lež, jsou bez poskvrny“ (**Zjevení 14:4, 5**). Docela prvotřídní životopisy! V historii není nic podobného.

Zdá se, že Marie našla užší společenství s touto podivnou skupinou, než mezi těmi Dvanácti (apoštoly). A teprve až na konci věků vidíme tuto ukázkou dlouho očekávaných „prvotín Bohu a Beránkovi“ při objevení se této tajemné skupiny.

¹⁵ Ellen G. White, Signs of the Times, 31. červenec 1901.

Pokud Ježíš také pochválil Marii tak vysoko, zdálo by se, že její vstup do historie býval měl být odložen, dokud nepřijde tato zvláštní skupina posledních dnů. To je to místo, kde si ona víc zaslouží společenství, než mezi těmi Dvanácti. Existuje však důvod, proč přišla, když přišla, těsně předtím, než musel Ježíš zemřít.

Takto je popsána ona poslední skupina:

"Potom jsem uviděl čtyři anděly stát na čtyřech úhlech země a držet čtyři zemské větry, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na žádný strom. A uviděl jsem jiného anděla, jak vystupuje od východu slunce a má pečetidlo živého Boha. Mocným hlasem zvolal na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi a moři: „Neškodte zemi, moři ani stromům, dokud neoznačíme otroky našeho Boha na jejich čelech!“ A slyšel jsem počet označených: sto čtyřicet čtyři tisíce ze všech kmenů synů Izraele:.... sto čtyřicet čtyři tisíce“ (Zjevení 7:1–4).

Několik identifikačních prvků se zdá být zřejmých:

- „Majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých“ (Zj.14:1-BKR). Jsou to ti samí, kteří mají „na čele pečeť živého Boha“ (Zj.7:1–4).
- Na konci lidských dějin si drží klíčové místo, protože jejich zapečetění se shoduje se čtyřmi anděly, kteří zadržují finální vypuknutí lidských nenávistí - dosud dříve neznámá válka byla zadržována. Zdá se, že je to přesně v době, když na světovou scénu přichází těch „144 000“ jako nějaká skupina.
- To, že jsou „bez poskvrny před Božím trůnem“ inspiruje k nejslavnějšímu vypuknutí symfonické a sborové hudby vůbec. "A uslyšel jsem hlas z nebe jako zvuk mnohých vod a jako zvuk velikého hromu. A hlas, který jsem uslyšel, byl jako hlas harfeníků, hrajících na své harfy. Zpívali novou píseň před trůnem, před těmi čtyřmi živými bytostmi a před staršími. Nikdo se nemohl naučit té písni než těch sto čtyřicet čtyři tisíce vykoupených ze země." (Zj.14:2, 3). Oslavují vítězství, na které Nebe už dlouho čeká.
- Musí to být ti, o nichž Ježíš mluví ve svém poselství „andělu církve Laodicejské“, jako k zvláštním, protože v době, kdy je vítězství (vítězství nad hříchem) zesměšňováno jako „perfekcionismus“, oni tiše a statečně „zvítězili ... jako i [Kristus] také zvítězil“ (Zj.3:21). To je

odlišnost vyhrazená pro tu poslední ze sedmi církevních sborů (z knihy Zjevení). Marie Magdaléna dala světu záblesk jediné osoby, jejíž víra byla zrcadlovým odrazem víry a agape (lásky) Ježíše; jistý zástup nyní předvádí totéž.

- Marie, jsouc posedlá sedmi démony, vyvázla z tohoto děsivého zážitku, a proto kvalita její radosti z vysvobození musí být velmi vzácná. Těchto „144 000“ má zkušenost, která je ve světových dějinách také vzácná. „*To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení, a umyli roucha svá, a zbilili je v krvi Beránkově.*“ (Zj 7:14, BKR). Jejich „soužení“ může být dost dobře fyzickým utrpením v krvavém pronásledování, jak jsme si obvykle mysleli; ale to „veliké soužení“ možná může být také nějaká nesnesitelně těžká bitva se zlými duchy.
- Znají životní zápas, který stahuje duši člověka do hloubky. Jákobův slavný „noční zápas“ nebyl pouhým fyzickým trýzněním; jeho mentální agónie a duchovní dimenze předznamenávají tento konečný zápas oněch „144 000“. Pokud nikdo jiný nedokáže zpívat jejich speciální píseň, musí to znamenat, že žádná předchozí skupina v historii nikdy neznala závažnost duchovní bitvy, kterou tito budou mít.
- Ježíš řekl, že Mariina víra byla do té doby v historii jedinečná. Dokonce ani Abraham, „otec věřících“, si nezasloužil takovou chválu, jakou Ježíš vzdal Marii. Tedy na konci historie oněch „144 000“ jedinečně zakouší a zpívají tu novou „píseň před trůnem“, kterou není dovoleno zpívat žádné jiné skupině. Žádný jiný neměl takovou jedinečnou zkušenost.
- Aby se tam člověk kvalifikoval, musí se očividně vynořit z bitvy se „sedmi ďáblý“! Která generace v historii byla konfrontována s konečnými lákadly satanových nejsuverénnějších pokušení, kromě této generace, ve které dnes žijeme? Pouze v éře světového terorismu by se taková vítězná víra mohla utkat s vrcholným pokušením, což by ji zvlášť zviditelnilo.
- Protože oněch „144 000“ znázorňuje „prvotiny ... Beránkovi“, zdá se to jako něco téměř skeptického, že Ježíš musí až do samého konce času vyčkávat a čekat, než uvidí takové „prvotiny“ Svě velké oběti.
- A co všechny ty slavné hrdinské činy „vírou“ popsané v 11. kapitole knihy Židům a v příběhu reformátorů a mučedníků z posledních dvou tisíciletí? Nestačí jejich významné činy pro tuto poctu? Musí celý tento obrovský zástup ustoupit stranou, zakrýt si ústa a uctivě poslouchat,

zatímco tento speciální hudební sbor „144 000“ zazpívá svůj kousek sám? Odpověď musí být zřejmě ano. Musí tedy existovat důvod.

Ať už je tato zvláštní (podivná) skupina kdokoli, a ať už jde o doslovný nebo symbolický počet, to si říci netroufáme. Co víme jistě je, že jejich vystoupení na jevišti je signálem pro ukončení toho dlouhodobého „velkého sporu mezi Kristem a Satanem“.

Oni umožňují to, co Nebe toužilo spatřit již od té hodiny, kdy Ježíš na svém kříži před smrtí předvídal, že jednou Jeho oběť přinese právě toto ovoce. Než může sklonit hlavu a zemřít, musí vědět (jak říká **Žalm 22**), že „*Pokorní budou jíst a nasytí se. Ti, kdo hledají Hospodina, ho budou chválit. Vaše srdce bude žít navěky. Všechny končiny země se rozpomenou a obrátí se k Hospodinu. Všechny čeledi národů se budou klanět před tvou tvář. Vždyť království náleží Hospodinu, on panuje nad národy. Všichni, jimž se na zemi daří, budou jíst a klanět se před jeho tvář, pokleknou před ním všichni, kdo sestupují v prach, i ten, kdo svou duši při životě nezachová. Potomstvo mu bude sloužit. Panovníkovi bude přičteno k pokolením.*“ (**Žalm 22:26-31**). Toto „semeno (potomstvo)“ je projevem víry, která rozzáří vesmír před koncem onoho velkého sporu mezi Kristem a satanem. Andělé touží, aby to spatřili.

Kristus docílil ohromné kosmické vítězství, ale nyní, než musí zemřít, musí mít dovoleno podívat se dál, aby *vírou* viděl její konečný výsledek. Není to tak, že by pro sebe chtěl sklízet velkou odměnu; On vylil svou duši na smrt, totiž tu druhou smrt. Jako někdo, kdo se rozhodl sestoupit na loď *Titanik* a dát nám své místo na záchranném člunu, On se radoval, protože *naše srdce* „budou žít navždy“.

Ta „generace“, která „Mu slouží“, je to, na co čekal. Kristova služba ve svatyni svatých Jeho nebeské svatyně je tím, co tu generaci povzbuzuje k poslední zkoušce. Ti „Vyvolení“ nesmí být smeteni konečnou lavinou nepřátelské palby klamného pokušení.

Oněch „144 000“ má v tomto posledním velkém dramatu zvláštní roli

Každý jedinec předvede (demonstruje) své jedinečné osobní vítězství v přemáhání „stejně jako přemáhal či zvítězil [Kristus]“. Každý z nich bude mít svůj vlastní jedinečný konflikt. Satan podle všeho bude mít 144 000 různých druhů pokušení, které jsou navrženy tak, aby přitahovaly každou

kategorii lidských zkušeností. Existují alkoholici, narkomani, oběti pornografie, lidé se sexuálními úchytkami, lidé, kteří se cítili být dohnáni na pokraj sebevražedného útesu, vlašní stoupcí církve - všichni jsou lidé, kteří se účastní přímých soubojů prováděných zblízka s Nepřítelem duší. Samotné jejich lidství, které bylo stvořeno „k Božímu obrazu“, odolalo snaze Nepřítele, aby jej zničil. Pocítili posvátné spříznění s Marií Magdalénou v jejím duchovním žaláři zoufalství.

Ti všichni budou znát jednoho společného jmenovatele pokušení, ano; ale z každé rozšířené odlišné kultury Orientu, Afriky, východní Evropy a Malajsie „pocházejí z východu a západu“, z nichž každý má pro sebe jedinečnou bitvu – jedinec proti sama sobě, každý oslavuje Krista jedinečným, nikdy ne-opakovatelným způsobem.

Dokonce i z hlubin hollywoodské kultury musí někteří obdržet milost překonat a zvítězit! Oni taktéž mohou oslavovat Krista jedinečným způsobem. Zjevení zaručuje, že dokonce někteří z římské kúrie ve Vatikánu vystoupí ze své komůrky a statečně přijmou pravdu evangelia, až se ohlásí ten čtvrtý velký anděl (viz **Zjevení 18:1–4 a 15:2, 3**).

Marie, tvoji bratři a sestry přicházejí!

Oni všichni měli své bitvy se sedmi démony, stejně jako ty jsi s nimi bojovala, a všichni zvítězili vírou *jako ty* - všichni sdílíte společně zvláštní společenství s Beránkem, který vyhrál Svoji bitvu na Svém kříži. Všichni přišli do ocenění a uvědomění si oné „šířky, délky, hloubky a výšky“ nekonečné Kristovy agape lásky. Nakonec dorostli „do míry postavy plnosti Kristovy“, kolektivní tělo věřících připravených býti nevěstou, *která „se připravila“ na „Beránkovu svatbu“*. Šaty té nevěsty jsou „*spravedlnost svatých*“, spravedlnost Kristova¹⁶, která jim byla udělena, takže nyní se stala jejich vírou¹⁷ (viz **Zjevení 19:7, 8**). Přijdou na Sion. Izajáš tento zástup popisuje, jak se shromažďuje během té poslední univerzální (celosvětové) evangelizační kampaně:

¹⁶ Dikaiosune, řecky.

¹⁷ Dikaiomata, řecky.

" Pozdvihni vůkol očí svých, a popatř. Všickni tito shromáždíce se, k tobě se poberou, synové tvoji zdaleka přijdou, a dcery tvé při boku tvém chovány budou... I vystavějí cizozemci zdi tvé, a králové jejich přísluhovati budou tobě... A otevřiny budou brány tvé ustavičně, ve dne ani v noci nebudou zavírány... Lid také tvůj, kteříž by koli byli spravedliví" (Izajáš 60: 4–21, BKR).

Tato téměř nekonečná pokušení se zaměří na jedince z „každého národu, kmenu, jazyku a lidu“ posledních dnů. Pro každého se to „věčné evangelium“ stalo jedinečnou individuální, „Boží mocí k záchraně pro každého, kdo věří“¹⁸. Každý z nich je důležitou součástí celku. Ten velký spor nelze nakonec prohlásit za úplný úspěch, dokud nebude zdolán každý útok Nepřítele. Někdo, kdo projevuje „víru Ježíšovu“, prokáže svou moc zachránit před každým démonickým zjetím svět kolem sebe - řekněme 144 000 kategorií? Ty jsi důležitý!

Ten nejpokornější člověk na svém poníženém místě bude mít svoji vítězství obtěžkanou zkoušku, která je zlomkem jedné 144 000-iny celku. A také tu budou „králové“ a „knížata“, kteří musí nést svou část konečného břemene. Celá falanga (dav) věřících ve svém důvěrném vztahu bude společně stát v jejich počtu jako zrcadlový odraz srdce pokoušeného, ale vítězného Božího Syna na Jeho kříži. Marie byla tímto prototypem, jakýmsi mini-proroctvím o tom, co bude.

Je populární považovat za nemožné vyhlídky na duchovní růst celé „církve“, aby „zvítězila, jako i [Kristus] zvítězil“. Tahle myšlenka se často navrhuje jako „perfekcionismus“. Ale ti, kdo nedokážou vycítit neegocentrickou povahu Kristovy definice víry, nemohou pochopit, jak dobrá je tato Dobrá Zpráva. Svět i církve jsou obě, zdá se, dány ke zkoumání sebe sama; i naše „spravedlnost“ je zaměřena na ego. Naše definice víry je egocentrická. Naše chvalozpěvy jsou často prostoupeny vlastním já. Ego (naše já) je tím posvěceným zájmem. Hledáme „vyváženost“ mezi starostmi o sebe a (doufejme snad) trochou starosti o Krista, ale nyní se „vyváženost“ stala naší populární vlašností - zčásti horkou, zčásti chladnou; trochu lásky pro svět, trochu lásky pro Krista.

¹⁸ Ř 1:16

Ale býti vlažný se stane věcí minulosti. Už má spočítaný svůj den. Ten tichý kazatel z Betánie ji navždy postavil mimo zákon.

Ježíš se radoval, než naposledy vydechl

Jeho *agape* (láska) provedla zázraky v jedné vykoupené duši z Magdaly. Ten zkušební případ byl úspěšný. Mariina křesťanská zkušenost dala Spasiteli ten prototyp, ono ujištění, po kterém On toužil, než zemřel. Totiž víra, která oceňovala Jeho *agape* oběť, vyprodukovala *jednu osobu*, která odrážela Kristův charakter; a totéž udělá *jakýsi lid* z celého světa, kteří dokážou „*být bez úhony před trůnem Božím.*“ Není divu, že ukřižovaný Ježíš zemřel s osvícenou tváří v záři slávy.

Pán ve svém velkém milosrdenství poslal svým lidem to nejcennější poselství, které je připraví na to, aby „obstáli v onom velkém Božím dni“. To poselství je třeba stupňovat (mohutnět) do velkého hlasitého volání, jež probudí každé lidské srdce, aby se konečně rozhodlo jej přijmout nebo odmítnout.

Mariina víra inspirovaná láskou *agape* nás může naučit novým způsobům, které zasáhnou srdce věčným evangeliem. Její nový způsob hlásání tohoto poselství nemohl vymyslet žádný výbor. Stejně tak z Pánových 144 000 kategorií, každý svatý či svatá přispěje svým zvláštním příspěvkem k tamtomu požehnanému úkolu čtvrtého anděla, totiž ozářit Zemi slávou závěrečného poselství. Láska bude jejich učitelem.

Tahle dáma, která byla kdysi posedlá sedmi démony, si myslela, že je k ničemu, ale ona byla důležitá.

Proto i vy jste důležití.

Marie Magdaléna

Marie Magdaléna je buď pozoruhodnou osobou, která má pravdu, nebo se z ní vyklube divoká fanatička. Ty "tři stovky denárů" (stříbrných mincí) je neuvěřitelná částka, kterou na tom večírku promarnila na pár chviliek aromatického blaha. Při první myšlence by se zdálo, že ti "někteří", kterým se nelíbilo, co udělala, přemýšleli jasně. Jeruzalém a jeho předměstí byl plný chudých, na které mohla být využita tato nemalá částka za jídlo, nebo zakoupení oděvu.

Jenže Ježíš ji zachraňuje před ponížením na tupou fanatičku. Mění ji na slavnou ženu: Kristus o žádném jiném ze současníků nikdy nemluvil tak uznale! Mohli byste snad žádat o větší schválení pod nebem? Tato skromná knížečka vznikla jako realizace onoho maličkého naplnění Ježíšova chvalo zpěvu - její příběh bude hlásán "kdekoli po celém světě". Ve skutečnosti nám dochází ta alarmující pravda, že "toto evangelium" možná skutečně nejsme schopni pochopit, dokud si nevyslechneme a neoceníme, co o této ženě říká Bible!